

lig at arbejde sammen med dette Flertal mod den nuværende Opposition, forekommer det mig ogsaa, at de Midler, der behøves til dette Arbejde, burde Ministeriet og dets Flertal kunne enes om paa lovlig og regelmæssig Maade. Naa! det er jo imidlertid ikke fket. Det staar her, lige som det har staet paa de andre Finansloovforslag, og jeg tænker mig da, at det hænger sammen med Øttringer, jeg har hørt i Sommer fra ledende Mænd i Regeringspartiet, navnlig fra ledende Mænd af den ældre Del af Regeringspartiet, om, at det, som i hvert Fald maatte gaa fast, var, at Regeringens konstitutionelle Grundsaetninger under alle Omstaendigheder maatte hævdes og bevares, og at særlig med Hensyn til det militære Omraade maatte Regeringens Anstuelser vedligeholdes og fremmes som hidtil. Dersom det er Tilfaeldet, varfles det ikke meget lovende for den ny Tid, der forestaar. Hvis jeg maatte give den højtærede Konsejlspræsident et Raad, hvilket visstelig ligger fjærnt fra mig, saa vil jeg sige, at dersom han ønsker at bevare sine nuværende Venner, og det antager jeg, han har et meget levende Ønske om, saa tror jeg ikke, det gaar an at holde dem saa knapt; saa maa den ærede Konsejlspræsident virkelig give dem noget med ud, som kan tiltale Befolkningen i dens Helhed og navnlig da Velgerne; saa kan det ikke hjælpe, at han fødrer dem med lutter Forter og militære Historier, saa vilde en saadan lille Gave som f. Eks. de provisoriske Gensdærmer og Politis- og Kriminalretsassessorer have været noget, som de ærede Medlemmer kunde have paaberaabt sig og støttet sig til under kommende Trængsels-tider, som nu maatte forestaa dem.

Medens jeg taler om de provisoriske Love, maa jeg maasse rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, som jeg ved Anledninger som disse altid plejer at rette til ham, og som han med lige saa stor Bedholdenhed altid indflaar sig ved at bevare. Maatte jeg maasse spørge den højtærede Justitsminister, om det blandt disse provisoriske Love dog ikke er Meningen en Gang at ophæve den provisoriske Presselov? Hvis der hidtil har været Grund til dog en Gang at afslutte det noget odiøse Forhold, at Pressen her til Lands lever under et rent administrativt Regimente under en Lov, der ikke er vedtaget noget Steds andet end i et Statsraad, og som er forfattet af dette Ting, maatte det dog være et Øjeblik som dette, hvor den ministerielle Presse pludselig er bleven fordoblet, hvor Organerne ere stegne (Afbrydelse af R. Clausen.) — det ærede Medlem, der selv er en Pressens Mand, vil jo kunne bevidne, hvad jeg siger — i en

saa uhyre Grad, at man sandelig maatte kunne tro, at et saadant Fond, en saadan Mængde Presseorganer maatte være i Stand til at kunne holde den forholdsvis lille Oppositionspresse Stangen, som vi i dette Øjeblik have her til Lands. Jeg har tidligere gjort den ærede Justitsminister opmærksom paa, at der var saa meget mindre Grund til at opretholde en saadan provisorisk Presseanordning, som vore nuværende Domstole dog i Nidkærhed overfor Pressens Udstejlsler ikke lade noget tilbage at ønske. Ikke blot er det jo saaledes, at man med Rolighed kan anlægge Sag imod et Blad. Jeg siger med Rolighed, det vil sige med nogenlunde Rolighed for, at man saa kan saa Dom over en Mand. Selv om de anlagte Pressesager ere i den Grad temerære, at ikke en Gang de nuværende Dommeres Nidkærhed fører til Mortifikation eller Idømmelse af Bøder eller Fængsel, er det dog altid saa godt som saaledes, at selv overfor slige temerære Pressesager gaar det paagældende Blad ikke derfra uden selv at maatte betale Omkostningerne. Altsaa, der er i dette Øjeblik et System med Hensyn til Pressens Udpfyndning, som jeg godt sige, som synes mig at maatte tilfredsstille selv den mest nidkære Opfattelse. Og det er ikke blot den nuværende Lovgivning, der, om jeg saa maa sige, stiller Pressen uden Grænse til de Herrer Dommeres Disposition; det er jo ikke blot saa, at vore Dommere med stor Iver disponere over Pressen i Henhold til denne Lovgivning, men det er jo ogsaa saa, at vore Domstole i høj Grad vise Opfyndighed med Hensyn til nye Midler, der hidtil vare ukendte. Jeg behøver blot at minde om den Institution, som hidtil har været fremmed her i Landet som man kalder Forbudsinstitutioner; thi ærede Medlemmer skulle erkende med mig, at der i Virkeligheden er ved Domstolene en Opfyndighed med Hensyn til at stække Pressens Udstejlsler, som vanskelig kan være større. Nu ved jeg vel, at det ikke er den højtærede Justitsminister, der anordner slikt — Domstolenes Uafhængighed i Landet er en given og bekendt Sag, vi ere ikke naaede til, at Dommene skrives her i Statsraadet ligesom Finansloven. Men vi se dog andre Medlemmer af Ministeriet slutte sig til og derved støtte og opmuntre en saadan Præktis. For Eksempel den højtærede Indenrigsminister, naar han i Aarhus paa Statens Vegne nedlægger Forbud imod, at et bestemt Statsanliggende kommer under offentlig Diskussion. Dersom de andre ærede Ministre følge den ærede Indenrigsministers Eksempel i saa Henseende, og dersom dette udfolder sig paa en saadan Maade, som